

あなたは私にとって可愛いです

พี่ โอด นุ่น มาก

ドキ
ドキ

illust : MOOK CHU story : theneoclassic

พิมพ์ ใจ นุ่ม มาก

illustr : MOOK CHU story : the neoclassic

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 127

พี่ไอนุ่มมาก

เขียนโดย theeoclassic

พิมพ์ครั้งแรก : เมษายน 2564

ราคา 265 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4236-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต สุชาติดา ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์รัชต์ เขียวไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิรยา กิจสมุทธ

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : MOOK CHU รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การชำรุดไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

ย่ะฮู้~ ในที่สุดก็ได้กลับมาทักทายกันในงาน ROM-COM สดๆ สักที หลังจากหนีไปเข้าพระนครเขียนพีเรียดตั้งสองเรื่องติดฮือๆ เป็นยังไงบ้างจะสายฟิลกู๊ด ไม่ได้เจอกันนาน สบายดีกันหรือเปล่าเอ่ย~

เรื่องนี้เป็นงานง่ายๆ อ่านง่ายๆ ย่อยง่ายๆ (แต่เขียนยาก จับเป้งเลยไวยยย **บ่นใส่ตัวเองหน้ากระจก**) กลับมางานแนวนี้ อีกครั้งก็จะสนุกไปกับการเขียนเสมอ มุกโปะโปะเนี่ยมันเกิดมาเพื่อเราจริงๆ ฮีๆ

บอกก่อนว่าเล่มนี้เป็นผัวสาว ผัวสาวคืออะไร ก็คือพี่คนสวย ที่เราหลงรักและอยากได้เขามาเป็นที่รักของเรา บางคนอาจจะเข้าใจผิดว่าตลก หรือคิดว่ามันเกินจริงไปมั้ง ก่อนอื่นเลยเราต้องเข้าใจก่อนว่าการแสดงออกกับบทบาทบนเตียงเป็นคนละเรื่องกัน (อื๊) และอาจจะต้องทำความเข้าใจไปถึงแรงบันดาลใจของผมกันสักหน่อย

สาเหตุแรก ๆ ที่เนิร์ดเขียนเรื่องนี้เป็นเพราะรุ่นพี่ที่เคยรู้จัก
คนหนึ่งครับ

เขาเป็นพี่ที่น่ารักมาก ระหว่างที่เรารู้จักกัน เขาเทกแคร์น้อง
เล็ก (ตามประสาคนอายุน้อยกว่า) อย่างผมเสมอ เขารู้ว่าผมอยาก
เป็นนักเขียน เป็นความฝันเดียวที่ผมอยากเป็นมาตั้งแต่เด็ก เขาไม่
เคยหัวเราะเยาะเลยสักครั้ง แถมยังคอยซัพพอร์ตทุกอย่างและให้
กำลังใจมาโดยตลอด

แต่ตอนนั้นเราทั้งคู่ยังเด็กมาก ต่างคนต่างมองความสัมพันธ์
ในคนละมุม วันที่เราบอกลากันนั้นจบลงด้วยดี เราต่างแยกย้ายไป
ตามทางของตัวเอง แต่พี่เขาก็ไม่วายที่จะแซวทิ้งท้ายว่าถ้าในภาย
ภาคหน้าผมได้มีโอกาสเป็นนักเขียนนิยายโด่งดังขึ้นมาจริง ๆ ก็อย่า
ลืม ‘*คนอย่างพี่*’ นะ

เวลาผ่านไป ตามประสาคนกำลังแก่ (แง ๆ ๆ) อยู่ ๆ
ผมนึกถึงคำว่า ‘*คนอย่างพี่*’ ในวันนั้นขึ้นมาอีกครั้ง และได้ลองนึก
ทบทวน

‘*คนอย่างพี่*’ ที่เป็นเกย์ แต่ก็ไม่ได้ทำตามชนบเท่าที่ควร
หาเลี้ยง ย่อมสี่ม แต่งตัวแรง ๆ มีความ androgynous แต่บทบาท
ทางเพศเป็นเมะ/รุก/top จะออกไปเที่ยวแต่ละทีแต่งตัวเปรี้ยวกว่า
แฟนเสมอ ซึ่

(ลองนึกภาพตามสมัย 9-10 ปีก่อนนะครับ เรียกว่ามาก่อน
กาลพอดีสมควร)

แต่สำหรับผม เขาเป็นพี่ที่น่ารัก เป็นครู เป็นพี่ เป็นคนใน
ครอบครัวที่คอยให้กำลังใจ เป็นแฟนที่ร่วมเข้าไปกับอะไรอันไร้สาระ
ของกันและกัน เป็นคนรักที่คอยเตือนฉันให้เป็นคนที่ดีขึ้นกว่า
เมื่อวาน

ปัจจุบัน เวลาล่วงเลยมาหลายปี เด็กมัธยมี่เง่าเอาแต่ใจได้ เติบโตเป็นนักเขียนสมใจอยาก ซึ่งไม่ได้ดังอะไรหรอก แต่คิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะสร้างตัวละครแสนดีในวันนั้นให้ออกมาเป็นตัวหนังสือตามสัญญา ในที่สุดผมก็กล้าสร้างตัวละครพีเอ่ขึ้นมา เพื่อเป็นการคารวะต่อผัวสาวที่มีจริง และอยู่ในสังคมนี้จริงๆ ไม่ใช่ภาพมายาตามสื่อ

น่าเสียดายที่วันนั้นเทคโนโลยีมันยังไม่ก้าวไกลเหมือนวันนี้ การจากลาในวันนั้นหมายถึงลาขาดตลอดกาล

ถึงพีเอ่ของผม (ที่ไม่ได้ชื่อไอ่ 555) เราจากกันไกลและได้แยกย้ายไปเจอทางที่ (อาจ) ดีกว่าบนถนนของตัวเอง ขอขอบคุณสำหรับความทรงจำที่แสนงดงาม นิยายเล่มนี้เป็นสารรักด้วยความคิดถึงจากคนบ้าของหัวใจ โดยผู้ที่ไม่เคยลืมพีเอ่จากความทรงจำขอขอบคุณที่เข้ามาเป็นเลี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์ช่วงชีวิตมนุษย์ตาดำ ๆ คนนี้

ผมไม่รู้ว่าคุณนี่ที่กำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน แต่อยากให้ออกมา นื้อวยพรให้พีเอ่มีความสุข ผมจะเก็บภาพของพีเอ่เอาไว้ อาจซ่อนอยู่ในลิ้นชักที่ลึกสุดใจ แต่เชื่อว่ายังไงสักวันผมจะเปิดมันออกมาดูอีกแน่นอน

you were my best ex-bf

และถึงนักอ่านทุกท่าน หวังว่านิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณนึกถึงความทรงจำดี ๆ ที่มีต่อใครสักคน เท่านั้นจริง ๆ ครับ...

แง ซึ้งเฉย T_T

เขาเป็นว่ารีบไปอ่านกันดีกว่าครับ ขอขอบคุณสำหรับความรักที่มีให้กันเสมอ มันคือแหล่งพลังงานชั้นดี คิดถึงทุกคนตลอดเวลา นะครับ

หวังว่านิยายเรื่องนี้จะให้อะไรมากกว่าความบันเทิงเช่นเคย
นะครับ

ขอบคุณ...ตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้เลยครับ

theneoclassic

ตัวอย่าง

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้นลบแต่ประการใด

ตัวอย่าง

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

1

เราจะน้อยไปด้วยกัน

ในวันที่เพื่อน ๆ กลุ่มเดียวกันเลือกเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ผมกลับว่า่ยทวนกระแสรถราเริ่มต้นไปเรียนถึงเชียงใหม่ใช่ครับ เพราะผมคือ Salmon ไม่ได้เปรียบเปรยถึงปลานะ! หมายถึงผมเนียชื่อแซลม่อน เดียว...เกี้ยวมั้ยหว่า ก็อาจจะไม่ แต่นั่นละ มันเป็นการแนะนำตัวที่เท่ดีไม่ใช่หรอ

ใจผมฟูเป็นสายใหม่ตอนที่ล้อเครื่องบินแตะพื้นรันเวย์ พอเห็นภูเขาเรียงรายเป็นสิบลูกก็ทำให้ผมรู้ทันทีว่าตอนนี้ได้จากบ้านมาไกลแล้ว ที่จริงพอแม่กับน้องสาวมาส่งผมที่สนามบินด้วยนะ เพียงแต่บินมาด้วยไม่ได้เพราะพ่อติดธุระสำคัญมากกกและยากจะปฏิเสธ ผมรู้สึกตัวเองกลายเป็นผู้ใหญ่ก็เอาตอนที่โบกมือลาคนในครอบครัว ใจหาย แต่ถึงยังไงผมก็เลือกแล้ว หวังว่ามันจะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้วกันนะครับ

แฮ้ย มัวแต่มองวิวเพลิน ๆ หันมาอีกทีคนออกไปจนจะหมดเครื่องละ ตาผมแล้วสินะ คิดได้ตั้งนั้นผมก็รีบปลดเข็มขัดแล้วพุ่งตัว

ไปหยิบกระเป๋าบนชั้นสัมภาระทันที

แต่ขณะนั้นเองที่ผมเห็นอะไรไหวๆ อยู่ที่หางตา เหมือนกับว่ามีคนกำลังพูดคุยกักทักทายกัน

“เปิดเทอมแล้วหรือครับ”

“เปิดวันจันทร์หน้าแล้วครับพี่ ไม่เจอกันนาน สบายดีนะ”

สจ๊วตคุยกับผู้โดยสาร? อ้อ สงสัยจะรู้จักกันมาก่อนละมัง ไม่ใช่เรื่องของเราครับ กวาดข้าวของลงมาจากชั้นต่อไป เอ๊ะ ถุงปลาต้มกุ๊ยอยู่ไหนวะ เหวละ แม่ตุตส์ห์เตรียมให้ ของโปรดชะด้วยนะ

“สบายดีๆ แต่ไอโตขึ้นมากเลยวะ ตอนแรกพี่เกือบจำไม่ได้ ดินะที่ตัดสนใจเข้ามาทัก”

“เจอกันครั้งล่าสุดพี่ยังเรียนไม่จบเลย ตอนนั้นผมอยู่ ม.5 เอง ฮ่าๆ”

เขามารำลึกความหลังอะไรกันตอนนี้วะ -- แต่จะว่าไปคนชื่อไอเสียข่มขู่จังเลยอะ ขนาดอยู่ไกลตั้งโน่น ยังเผื่อแผ่ความข่มขู่นี้มาถึงตรงนี้ เสีย! มึงควานหาปลาต้มต่อไปดีม่อน

“แล้วตอนนี้ไอโสดหรือเปล่า เลิกกับพี่แล้วได้คบกับใครบ้าง ไหม”

หือ...

โอเค ผมยอมแพ้ ปลาต้มจงเป็นหมันไปก่อน บัดนี้ต่อมความอยากรู้อยากเห็น หรือเรียกสั้นๆ ว่าเสือกเริ่มทำงาน บทสนทนามันช่างดึงดูดให้สาระแนชะเหลือเกิน ผมตัดสนใจเลิกเซ่ง ทำเป็นกระแอมกระไอบิดขี้เกียจ แล้วเอี้ยวหัวไปยังคนที่กำลังพูดคุยกันอยู่

ผมเห็นสจ๊วตเป็นฝ่ายแรกเพราะเขากำลังหันหน้ามาทางนี้ พอดี ก็หล่อดีครับ เข้มๆ รูปร่างดีแบบคนออกกำลังกาย แต่กับอีกคนนี่สิหันหลังใส่ผมเต็มๆ ที่ได้เห็นคือคอก แต่มันก็มีพลังมากพอที่

จะสะกดผมให้หนึ่งจิ้งจก อะ...ขาวจิ้งเลย แม่เจ้าไวยยย

หันมาสิ หันมาาา

เขาไวยผมทรงรากไทร ย้อมสีแดงเหลือบน้ำตาล ๆ มันจึงตัดกับผิวขาวสุขภาพดีจนโดดเด่น อัจฉาชะมัดเลยวะ ผมเพิ่งจบ ม.6 ไม่นาน หัวโคตรโปก

เหมือนว่าคำถามของพี่สจ๊วตสร้างความอึดอัดให้แก่อีกฝ่ายชัดเจน พี่คอกขาวหัวเราะในลำคอแล้วรีบขอตัวลา “ไปก่อนนะพี่ นัดเพื่อนไว้วะ”

“โอเค พี่คิดถึงไอนะ”

หวายยย พี่คอกขาวหันมาแล้ว! ด้วยความกลัวจะถูกจับได้ว่าแอบฟัง ผมจึงรีบสะบัดตัว เขย่งเท้าความหาสัมภาระชิ้นสุดท้ายจนลนลาน แล้วสรวรค์ก็เข้าข้าง มือผมสัมผัสได้ถึงถุงพลาสติกที่ซ่อนอยู่ในซอกหลืบ ฮะฮ่า! ไอปลาสัมบ้ากูเจอมึงแล้ววว หลบอยู่ชะลิกเดียว หาชะนานจนฟังเรื่องชาวบ้านได้หนึ่งเรื่อง

แม้แต่พยายามสุดกำลังเพื่อคว้าหูหิ้วแล้วดึงออกมา ผมจึงไม่รู้เลยว่าใครคนหนึ่งเดินผ่านมาซ่อนอยู่ด้านหลังพอดี

พี่วะ!

“เซี่ยยย!”

ปะ...ปลาสัมฟาดหน้า

ผมเห็นสายตากมึงทึ่งเป็นอย่างแรก นี่มันพี่คอกขาว!!! **“ระวังหน่อยสิครีบน้อง”**

สวยวะ...สวยมาก! ขอใช้ค่านี้อยู่ โหยยย เข้าใจแล้วว่าทำไมพี่สจ๊วตถึงอาลัยอวอร์ดนี่ก๊ กังงานดีชะขนาดนี้อะเนอะ หน้าเนียนแก้มใส ปากชมพู จมูกโด่ง สีออก โคตรดี ไทปี่นี้หน่องม่อนแพ้มาก ๆ

เซี่ยละ สงสัยถุงปลาสัมจะฟาดแรงไปหน่อย แก้มใส ๆ ของ

พี่เขาชื่นรอยแดงเป็นแถบเลย ยังกะคนเป็นผื่น

ดวงตาเฉียวหรือมองผมอย่างดูๆ อยู่สักเสี้ยววินาที แต่พอเห็น
มือผมที่ยกมือไหว้พร้อมถุงปลาต้มพี่แกก็หลุดขำพริต ไชว์เขียวที่
ซ่อนอยู่ในรอยยิ้ม

โอเคจตไต้หวันะ มีเขี้ยว...อีกข้อที่ไซ้

“ยื่นหน่อยมัยเรา พี่เมื่อยเป็นปะล่ะ”

ตาย! เพิ่งเห็นมือที่ช่วยประคองปีกผมไว้ไม่ให้ล้ม “ขอโทษนะ
ครับพี่ ขอโทษจริง ๆ”

แต่หากเลือกได้ ฉันอยากเอนกายแนบคุณชั่วชีวิต

“ไม่เป็นไรๆ อย่างที่บอก ทีหลังก็ระวังหน่อยล่ะ”

“พี่โคตรสวย”

เซี่ยยย หลุดปาก!

“เอ่อ...ขอบใจ...มั้ง อ่าๆ”

ได้แต่พนมมือแนบจมูก “ขอโทษอีกทีนะพี่”

“จ๊ะ ไม่เป็นไรเลย”

เราแยกออกจากกัน ผมเขินเกินกว่าจะมองหน้าพี่เขาได้ แต่ก็
พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายกำลังโบกมือหย็อยๆ เตรียมจากไปเต็มที ผม
แอบเห็นนิ้วพี่เขาขีดๆ ด้วยละ ยาวเรียวสวยไม่แพ้เจ้าของเลย

ว่าแต่พูดจะด้วยอะ ฮือ แพ้ๆ พุดเลยว่า นุ่มมม~

“พี่ครับ” ผมตัดสินใจรั้งที่คนสวยไว้อีกครั้ง พี่เขาชะงักแล้วเดิน
กลับมาหา เขาตัวสูงมาก รูปร่างกำลังดีไม่ใหญ่โตแบบนักกล้าม
เหมือนพี่สจ๊วตคนนั้น ซึ่ง...ก็โอเคปะวะ สูงกว่าผมก็ใช้ได้แล้วว

ผมตัดสินใจล้วงห่อปลาต้มออกจากถุง “ผมให้ ถือว่าเป็น
ของสมนาคุณนะครับ”

“หือ? เตี่ยวนี่เขาขอโทษกันด้วยปลาต้มทอดแล้วหรอ ว้าว”

อีกฝ่ายถามซ้ำ ๆ แต่ก็ยอมรับมันไปโดยดี มีการพลิกห่อเอียงคออ่าน
ฉลาก เป็นท่าทางที่ตัวววมมาก โคตรไอ้ตัวสุด ๆ

“ขอบใจนำตัวเล็ก”

“คะ...ครับ” ผมกุมมือข่มอาการม้วนตัวน ไอ้ยัยย ทำไมต้อง
มาเซ็นเสียงคนด้วยเนี่ย

เราแยกกันตรงนั้น พี่คอขาวลากกระเป๋าไปน้อยเดินออกจาก
เครื่องบินไปโดยไม่ได้หันมามองผมอีก...ที่จริงก็อยากรีบตามไปส่ง
นะครับ แต่มันออกจะดูน่าเกลียดไปหน่อย เพราะฉันจึงแค่มอง
มองตามพี่เขาจนลับสายตา แหม่ ไม่เป็นไรหรอกน่า ที่ได้คุยกันก่อน
หน้านักก็ถือว่าประเสริฐสุด ๆ แล้ว เชียงใหม่มันยังงัยน่า มาถึงก็
ต้อนรับกันด้วยของแรงเลย สีปีที่ได้อยู่ที่นี้คงมีแต่ความมหัศจรรย์
แน่ ๆ ใจผมมันบอกอย่างนั้น

“เรียบร้อยแล้วนะครับ?”

ชะอู้ย! พี่สจ๊วตวะ พี่เขาเดินเข้ามาดมผมหนึ่ง ๆ ด้วยรอยยิ้ม
ที่มักใช้ดูผู้โดยสารเวลาไม่รัดเข็มขัด ไปก็ได้จ้า แหม่ หึงเมียเก่าละเซ่
แต่เสียใจด้วยนะ ถึงเขาจะเคยเป็นเมียพี่ แต่ไม่แน่นอนาคดพี่คอขาว
อาจเป็นแฟนผมก็ได้ แล้วคนที่จะเป็นแฟนผมได้ **ต้องเป็นผู้
เท่านั้น!**

“คุณครับ ลืมปลาต้ม”

สี่ส แชนสีนเลยเง ายหน้าชะมัด อุตส่าห์เดินออกมาอย่าง
คลุ ๆ

ผมยิ้มเจื่อน ๆ พร้อมยกมือไหว้ขอบคุณพี่สจ๊วตก่อนคว้าถุง
ปลาต้มมากอด พอได้เห็นโลโก้รูปปลาช่อนี่ก็ทำให้ผมหลุดยิ้มกับ
ตัวเองเหมือนคนคนบ้า ใบหน้าของใครบางคนก็ลอยแวบเข้ามาในหัว
ทันที...

ที่คอกขาวสุดสวย เราจะได้เจอกันอีกทีเปล่านั้น

แน่นอนว่าก่อนเปิดเรียน คณะและมหาวิทยาลัยจะจัด

กิจกรรมรับน้องอย่างคึกคัก โชคดีนะที่ผมศึกษามาแล้วว่าคณะของเราไม่มีระบบโชตัสตะโกนว่าก มันจึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมตัดสินใจมาเรียนที่นี้อย่างสบายใจ

อย่างกิจกรรมรายงานตัวเมื่อวาน เราแค่ดูพี่ ๆ กองสันทนากการเล่นตลกเป็นการต้อนรับแล้วขำมาก เหมือนชาตินี้พี่ ๆ เขาไม่เคยเจอเรื่องเศร้าเลย อยากตลกได้อย่างนี้บ้างจัง ผมมันเป็นสายหนึ่งเงียบชะมากกว่า ประมาณว่าเป็นผู้ฟังที่ดีสำหรับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม แล้วยังมาอยู่ในฐานะน้องใหม่แบบนี้ ผมยิ่งเงียบมากกว่าเดิม ล้าหน้าเห็นจะได้ ดีนะที่คนอื่น ๆ ใจดีพอจะเข้ามาแนะนำตัว ทำความรู้จัก ไม่งั้นผมได้นั่งเล่นดินเล่นทรายมันอยู่ตรงหน้าลานตึกคณะมันทั้งวันแน่นอน

เสียงตลกดังสนั่นสร้างความคึกคักไปทั่วบริเวณ พี่ ๆ กองสันยังคงชวนให้น้อง ๆ ที่นั่งอยู่บางส่วนลุกขึ้นมาเต้น พร้อมกับที่เฟรชชีอีกส่วนหนึ่งกำลังต่อแถวรับป้ายประจำตัวจากรุ่นพี่ที่ตั้งโต๊ะเป็นแนวยาว ซึ่งเต็มไปด้วยกระดาษชานอ้อยและอุปกรณ์งานประดิษฐ์วางระเกะระกะเต็มไปหมด ผมคือหนึ่งในเฟรชชีที่กำลังต่อแถวอยู่นี่เอง

“สวัสดิ์จ๊ะ พี่ชื่อเจนนะ” เมื่อถึงคิวผม พี่ผู้หญิงผมสั้นหลังโต๊ะก็ต้อนรับกันด้วยคำทักทาย “แนะนำตัวหน่อย”

ผมรู้ทันทีว่าต้องพูดอย่างที่พี่ ๆ สอนเมื่อวาน “ผมชื่อนายสิมันต์ ชมวาริ ชื่อเล่นแชลมอน เอกโฆษณา รหัส 104 มาจากกรุงเทพฯ ครับ”

“สิมันต์...แซลม่อน เก๋จังเลย อยู่สายรหัสแรงซะด้วยนะเนี่ย”

“อ้อ เหนอครับ”

“...”

เย็นซาไปปะวะ พี่เขาถึงกับผงะคุยต่อไม่ถูก เฟรนด์ลึกว่านี้
หน่อยซี! “จริงๆ ผมมีน้องสาวด้วยนะครับ ชื่อปรีณญา ชื่อเล่น
ปิญญาครับ”

“ปลาที่ดูๆ อะเหอ”

“ครับ แม่งดูยิ่งกว่าปลาอีก”

“อ้อออ ฮ่าๆๆๆ เผื่อน้องไปอีก!” ก็โอเค ถือว่าสร้างเสียง
หัวเราะได้ พี่เขาก็กลับไปที่สมุดตรงหน้าอีกครั้งแล้วร้องออกมา
“โห! คนชื่อแซลมอล แซลมอน ม่อน หมอน ทำนองนี้เยอะเหมือน
กันแฮะ แค่นี้ใบของพี่เจอตั้งหลายคน”

“เยอะมากเลยเหอครับ” เพิ่งรู้ว่าชื่อโหลแฮะ

“คิดชื่อสร้อยไว้บ้างมั๊ยคะ” รุ่นพี่ถาม ความเอ็นดูบนใบหน้า
ทำให้ผมสบายตัวขึ้นสองร้อยเปอร์เซ็นต์

เออ ว่าแต่... “ชื่อสร้อยคืออะไรเหอครับ”

“ชื่อแบบ...ยังไงดี ฉายาไรเงี้ย แบบเพื่อนตั้งให้ หรือเพื่อนใช้
เรียกกันบ่อยๆ จนติดปาก”

“พี่ครับผมมาวันแรก -_-”

“เออวะ จริงด้วย” เธอทำเหมือนลืมนึกไป “เสียดายนะ น้องมี
เอกลักษณ์มาก ไม่อยากให้ชื่อซ้ำเลย”

“เอกลักษณ์?”

“น่ารักไง”

อ้อาา โดนชมเฉย “ขอบคุณนะครับ”

“จ้ะพี่เขียนแค่แซลม่อนไว้นะ น้องจะเอาไปตกแต่งชิตเขียน

อะไรเพิ่มทีหลังก็ได้ เต็มทีเลยจ๊ะ” พี่เขายิ้มหวานแล้วจัดการเนรมิต
ป้ายชื่อของผมเสร็จภายในเวลาอันรวดเร็ว โอ้โฮ สวยมากกก แม้
เป็นกระดาษชานอ้อยธรรมดาๆ แต่สัมผัสได้ถึงความตั้งใจ “ยินดี
ต้อนรับสู่แม่สคคอมนะน้อง”

ผมยิ้มแป้นด้วยความภาคภูมิใจ “ขอบคุณนะ”

“นายๆ เราขอเข้ากันด้วยสิ” เพื่อนสาวในรุ่นคนหนึ่งวิ่ง
เข้ามาสะกิดหลังผมพร้อมกับชายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างกาย ที่จริงก็ยังไม่
ได้รู้จักกันดีนักหรอกครับ เพียงแต่ผมไม่รู้ว่าควรเอาตัวเองไปอยู่
ตรงไหน ก็เลยมายืนข้างๆ มันนี่ละ

กลายเป็นอีกคนที่เริ่มคุยกับเธอ “อ้อ เราชื่อจ๊อด ส่วนนี้...”
มันผายมือมา หน้าออกจะงงๆ
แหม รู้ก็แปลก “แซลม่อน”
“เราจิม!”

ผมกับจ๊อดสะดุ้งตัวโยน แม้เพิ่งทำความรู้จัก แต่เรามองหน้า
กันเหมือนมิตรสหายที่รู้จัก คิดเหมือนกันซะมัยล้าา

“มีชื่ออื่นมัย หรือชื่อจริงก็ได้”

สาวหน้าหมวย ผมถักเปีย ผู้มีดวงตากกลมโตยังกะขนมไข่
หัวเราะว่า “ทำไมเหรอ ฮ่าๆ”

“ไม่กล้าเรียกนะสิ” ผมตัดสินใจบอกตรงๆ

“โหย มันก็แค่ชื่อเองปะวะ” ผมสังเกตว่าเธอออกจะหัว
หน้อยๆ เท่ดีครับ ผมจบขายล้วนเลยไม่ค่อยเจอคนแบบนี้เท่าไร
นุมนุ่มกันแม่งทั้งระดับชั้น “มาๆ ลองเรียกพร้อมกัน จิม!”

“จะ...” พุดไม่ออกกันทั้งคู่ ฮือ “จ...จิม”

“ดังๆ!”

“จิม!!!”

เธอตบมือขนาดใหญ่ ดูสะใจถึงที่สุด “เห็นมั๊ย! มันก็แค่ชื่อ
คิดมากน่า เราออกจะภูมิใจ”

จัดตั๊กโหล่กับผม ส่วนผมก็พยักหน้าหงึก ๆ เออออห่อหมก
ไปตามเรื่อง

จิมก็จิม ก็จริงของจิมนะ มันคือชื่อปะวะ ทำไมพวกผมต้อง
ทำตัวเวอร์ด้วย

“ชื่อแซลม่อนไซ้ปะมึง” จัดหันมาคุยกับผมเป็นการส่วนตัว

“นี่เราจะใช้มึงกูกันเลยเหออ”

“ไม่โอเค?”

ผมมองคนที่สูงกว่าด้วยใบหน้านิ่ง ๆ มันคงคิดว่าผมเหวี่ยง
ละมั้ง หน้าเป็นงี่เงา ๆ ้วย

“เปล่า แค่ถาม กูยังงี้ก็ได้”

“แปลว่าได้” จัดตั๊กม้ทันที หน้าตามันโคตรโหดเหง้าหัวใจ
แกนนำเด็กเกเรตอนมัธยมไซ้มั๊ยฮี้ ดูจากทรงแล้ว “มึงจบจากไหน”

“เซนต์เจมส์”

“อ้อ คนกรุงเทพฯ ลินะ ส่วนคุณที่นี่นี่แหละ ขอต้อนรับสู่
เชียงใหม่ แล้วจิมล่ะ”

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มกระโดดเข้ามาร่วมวงด้วยท่าทาง
ทะมัดทะแมงมาดแมนกว่าผมเยอะ “กูมาจากอุดรดิตถ์”

เราสามคนถามไถ่จ้อเลาะเพื่อทำความรู้จักกันอยู่นาน ตอน
แรกอาจจะเกร็ง ๆ ไปบ้าง แต่สุดท้ายก็เข้าหากันได้อย่างดี ผมชอบ
นิสัยห่าม ๆ กวน ๆ ของจิมเพราะทำให้นึกถึงน้องสาว แล้วผมก็
ถูกใจจัดมากเพราะความนิ่ง ๆ ขรึม ๆ และรู้ดีว่าควรชวนคุยเวลา
ไหน เพราะผมเองก็เป็นอย่างนั้น เอาละทุกท่าน ในที่สุดผมก็มีเพื่อน

กลุ่มแรกจนได้ เย้!

ขณะที่เรากำลังเสวนากันนั้น อยู่ ๆ ก็มีพี่ผู้ชายคนหนึ่งเพิ่งเข้ามาร่วมวง ผมจำหน้าได้ เขาเป็นแกนนำจากรุ่นพี่ปีสองที่ชอบชวนน้อง ๆ ทำกิจกรรม สูงโปร่งสะอาดตาหล่อเหลาเอาการเลยแหละครับ แต่เสียดายที่ไม่ใช่ความหล่อในแบบที่ผมชอบ จะชอบได้ไง คนอย่างไ้ไม่ชอบคนสวยฮ้าฟฟ

ดูเหมือนพี่เขาจะสนใจไอ้จ๊อดเป็นพิเศษ “น้อง ๆ ครับ พี่ชื่อ ก็นนะ คือพี่จะเป็นเดือนคนละ”

เราสามคนนี่มองหน้ากันเลย พี่แกจะมาบอกทำไมวะ งงไปดิ

--

“ไม่ใช่ว่าจะมาอวดนะ ฮ่า ๆ แต่พี่ต้องช่วยตัดเดือนคนต่อไป ไง น้องแม่งหน่วยก้านใช้ได้เลยวะ สนใจจะ...”

“ไม่” เป็นคำสั้น ๆ ที่มีพลังทำลายล้างสูงมาก ผมกับจิมถึงกับกระเถิบเข้าหากันโดยไม่ได้นัดหมาย ขริมเก็นน

“อ่า ถ้าตัดสินใจได้เมื่อไหร่ก็...”

“ตัดสินใจแล้วครับ บอกพี่ได้เลยว่าไม่เอา”

“โอเค...” หน้าจ๋อยไปเลย สงสารวะ “เอ่อ น้องแซลม่อนครับ”

“หา? พี่รู้ชื่อผมได้ไง”

คนหล่อเกาหัวแกรก ๆ แก้อาการเก้อที่เกิดขึ้นเมื่อตะกี้ “อ้อ พี่เป็นแฟนพี่รหัสของน้องเอง”

“แล้วพี่รหัสของผมคือใครหรอครับ”

“บ้าอะ จะบอกได้ยังไง” นั่นสินะผมก็ลืมไป ให่ ไตรจะไม่แฟร์ “ไม่ ๆ พี่จะถามว่าน้องสนใจดวงดาวเทียมมั๊ย พี่ ๆ เขาให้พี่มา ทาบตามเหมือนกัน”

“ดาวเทียม?”

“เฮ้ยๆ ถ้าน้องไม่ใช่พี่ขอโทษนะ...คือพี่ก็ไม่รู้อะไรพวกนี้หรือ
คนอื่น ๆ เขาฝากบอกมาอีกที ขอโทษๆ”

“เปล่าครับ ไม่ได้ตั้งใจอะไร แค่สงสัยว่าดูออกขนาดนั้นเลย
หรือ -_-” เผลอไปทำตัวนุ่มตอโนไหนปะวะ

จิมระเบิดหัวเราะดังสนั่น แม้แต่ไอ้จืดที่ขีมิอยู่ข้างกันยังไหล
กระตุกอย่างห้ามไม่ได้ ขำบ้าขำบออะไรกันฮีสองคนนี่ เดี่ยวจะโดน!

พี่กันหน้าเจื่อนอีกรอบ คงกลัวจะโดนไอ้คนในแก๊งนี้เหวี่ยงใส่
อีกหน “ยังไงก็...”

“กัน!”

แต่ในขณะที่พี่คนหล่อกำลังจะอ้าปากพูดกับผมนั่น เสียงของ
เขากลับต้องขาดช่วงไปเพราะถูกสกัดโดยใครคนหนึ่ง ฟุ้งตัวเข้ามา
กอดอย่างสนิทสนม ผมตกใจจนต้องถอยกรูดออกมา บ้า...เพื่อน
ชายที่ไหนเขาหักทากันแบบนี้

หรือว่าจะเป็นแฟน?!

“มาได้ไงเนี่ยคนสวย”

“เลว เรียกซะเหี้ย ฮ่าๆ”

ท่ามกลางความสงสัยและทำตัวไม่ถูก ผมจึงเพ็ดตัวออกมา
ยืนกุมมือเจียบๆ แต่ในขณะนั้นเอง อยู่ๆ โบหน้าเพี้ยๆ ก็ตัว
ส่ายตาขึ้นมาสบตาผมอย่างจ้อง เราทั้งคู่จ้องหน้ากันเนิ่นนาน ต่างคน
ต่างนิ่งเพื่อประมวลความคิด แล้วก็ป็นหลุดไฟในหัวผมเองที่สว่าง
ไร้ออกมาก่อนใคร *บั้ง!*

เฮีย นะ...นี่มัน...**พี่คอขาว!**

บั้งเอิญอย่างเหลือเชื่อ!!!

วันนี้พี่สาวผมชุดนักศึกษาทรงพอดิตัว เວນี้คอดกักราวใจ
สุดๆ ถึงจะพอมกว่า แต่ก็สูงพอๆ กับพี่กันเลย แถมจัดผมเป็นทรง

แสดกกลาง ลुकคูลสบาย ๆ แด่ควินโคตร!

ใบหน้าคณงามค้อย ๆ ปรากฎรอยยิ้ม แลแนนนอนว่ามีเชี้ยว
น้อย ๆ ซอนอยู่ด้วย “น้องปลาส้มนี่นา”

ปะ...ปลาส้ม?

“รู้จักกันหรือวะ” พี่กันมองเราสองคนสลับกัน ยังมีมือพี่
คอกวโอบไหล่อยู่เลย ไม่ชอบใจ “น้องเขาชื่อแซลม่อนไม่ใช่หรือ”

“อ้อ เปล่า ๆ ฎเรียกของฎ” พี่คนสวยทัดผมเปิดหูข้างหนึ่ง ไชว
จิวบแบบห่วงเล็ก ๆ ที่กำลังแกวงกรุงกรัง น่ารักเป็นบ้า “แด่เนือปลา
แซลม่อนก็สีส้มไม่ใช่หรือ”

ปลาส้ม...

“แล้วคิดงมาคณะฎเนือ สินสาดเขาไม่รับน้องกันงั้”

“รับดี แด่แวะมาสองหนุ่ม” ไม่พูดเปล่า มีการอมยิ้มทำเชินใส่
ไอ้จ๊อดที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ผมด้วย...

ไอ้จ๊อด มึงกับฎขนาดกัน

“ทำไรกันอยู่วะ”

“กำลังชวนน้องประกวดดาวเทียม”

เหมือนค้ำว่า ‘ดาวเทียม’ เรียกความสนใจได้ดี คนสวยของ
ผมยอมปล่อยแขนออกจากไหล่พี่กันแล้วยิ้มให้ “เอาดี นำสนุกออก”

“พี่คิดว่างั้นหรือครับ”

“อ้อ” อีก็ฝ่ายเอียงคอก “พี่ยังอยากเป็นเลย”

“มันอยากแด่หึงงั้นะสิ”

“รู้ดีนั้กันนะกัน!”

แด่หึงงั้นหรือ...

ต้องสวยกว่าเดิมล้านเท่าแน่ ๆ “พี่ก็เป็นดาวเทียมหรือครับ”

“ฮ่า ๆ ไม่ได้เป็นหรือ” แล้วยีเขาก็เหลือบมองพี่กัน เหมือน

ต้องการให้ฝ่ายนั้นตอบแทน

“ไอมันเป็นเดือนมหา’ลัยเลยละน้อง”

คนสวยอมยิ้มเล็กน้อย เหมือนจะถ่อมตัวไม่ยกไอ้อวดอะไร พี่ไอ่เสียผมแดง ๆ กลบอาการเขิน ทำให้ผมเห็นว่าพี่เขาเพนต์เล็บเป็นลายหน้ายิ้มสีเหลืองและหัวใจสีชมพูสลับกันไป คาวาอีดี้จิ้ง

“น้องแซลม่อน”

“หา? ครีบ ๆ”

ผมสะดุ้ง แต่กว่าจะตั้งสติกลับมาได้ก็เห็นว่าโบหน้างดงามจ่ออยู่ในระยะใกล้กันเรียบร้อยแล้ว

โคตรเพอร์เฟกต์!

“เมื่อกี้อี้อ้อเล่นนะ จะเป็นไม่เป็นก็ตามใจเราดีกว่า อย่าเป็นเพราะรุ่นพี่บังคับรู้มั๊ย”

“แล้วพี่ว่าไงอะครับ”

“หือ?”

“พี่ไอ่...” ผมแหม่มปาก “อยากให้ผมเป็นมั๊ย”

“อ้อ” นิ้วเรียวถี่ได้จุก พี่ไอ่ทำปากมูบมิบแล้วเหยียดยิ้มแบบแกล้ง ๆ “ไม่ดีกว่า เดี่ยวแต่งหญิงแล้วสวยกว่าพี่ขึ้นมาทำไง ไม่ยอมนะจ๊ะ”

โธ้ย! ใครจะสวยกว่าพี่ได้อีกเล่าวว

“แกล้งน้องนะมึง”

“แกล้งที่ไหน เนี่ยยย น้องสาวหนู” พี่ไอ่พุ่งเข้ามาเอาแก้มแนบหน้าผมโดยไม่บอกกล่าว เล่นเอาตัวกระตุกเกร็งชี้้แทบแตก ตาผมถลนออกจากเบ้าแล้วม้างง ทามจริงง

“เออวะ เหมือนมึงตอนปีหนึ่งเลยไอ่”

พอพี่คนสวยถอนตัวออกไป ผมกลับรู้สึกเสียดายขึ้นมาซะงั้น

“ไปดีกว่า ไปส่งคณะอื่นต่อ”

“เรตจริง ๆ” พี่กันทำท่าจะตบหัวแดง ๆ ของพี่ไอ้ แต่รายนั้นเร็วกว่าจึงก้มหลบได้อย่างทันท่วงที เดว่าทั้งสองคงสนิทกันพอดี แต่ก่อนจะไปยังไม่วายหันมาโบกมือให้ผมอย่างสดใส

“ไว้เจอกันนะปลาซิ้ม!” พี่ไอ้ขยิบตา ผมแอบเห็นว่าเสื้อของพี่เขาสั้นมากจนเปิดเห็นหน้าท้อง พนันเลยว่าต้องนิ่มแน่ ๆ -.-

เฮ้อ ได้แต่มองหัวแดงไว ๆ แล้วถอนหายใจ ถ้าพี่เขาเป็นเมะก็คงดีอะสิ แต่ดูจากท่าทางเริงร่าสง่างามเมื่อกี้...ยังงี้ยังงี้เราสองคนก็ไม่มีทางคู่กันได้เลย ความผิดถูกปิดกันเราไว้ทุกประตู เขาเห็นเราเป็นแค่น้องสาว เจ็บมาก ชิสเตอร์ไรนทำร้ายจิตใจ คอยดูนะเจอกันครั้งหน้าจะเรียกเจ้ไอ้ โทษฐานที่ซัดเส้นแบ่งอย่างไรเยื่อใยต่อกัน

แต่มาคิด ๆ ดูแล้ว...อ้อ แล้วงีวะ ก็แค่ชอบนี่นา ได้แอบปลื้มในฐานะรุ่นพี่ที่ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย!

“ขอตัวก่อนนะทุกคน!”

ผมตัดสินใจเดินออกมาจากวงอย่างมุ่มม่นโดยไม่มีใครร้องห้าม ผมแหวกกลุ่มเฟรชชี้ออกมาเพื่อตรงไปยังโต๊ะทำป้ายชื่อของรุ่นพี่อีกครั้ง พี่เจนคนเดิมจำผมได้ทันที เธอดูยินดีที่ได้เห็นหน้าผม

“ผมขอขี้มปากกาหน่อยได้มั๊ยครับ”

“ได้สิ เอาเลยลูก”

ผมถอดป้ายชื่อออกมา ก่อนหยิบปากกาตราม้าแล้วเขียนเป็นตัวอักษรด้วยความบรรจงที่สุดในชีวิต ผมจะไม่ลบชื่อตัวเองหรอก แต่ผมจะใส่ชื่อเข้าไปด้วยงีละ!

พี่เจนชะงักเข้ามามอง เธอหัวเราะร่วนแล้วเอ่ยถาม “ใครมันเรียกเราแบบนี้เนี่ย เพื่อนเธอ”

“เปล่าครับ” ผมปฏิเสธด้วยใบหน้าเรียบเฉย อันที่จริงกำลัง

เก็บอาการเงินอยู่ครับ ไม่อยากให้ใครรับรู้ ชี้ ๆ

“เอ๋? แล้วใครเรียกล่ะ”

ผมเม้มปาก จัดการปิดหัวปากกาพร้อมกับยกตัวขึ้นจากโต๊ะ
ผมตรวจดูผลงานตรงหน้าด้วยความภาคภูมิใจก่อนจะหยิบมันขึ้นมา
สวมอีกครั้ง หุ้ยยย สัมผัสได้ถึงพลังแห่งความ (แอบ) รักที่บริเวณ
ท้ายทอย

“คนที่ผมชอบซะ”

แชลมัน

ปลาต้ม

ตัวอย่าง

2

โพรวุฑที่เซอร์ไพรส์

พรุ่งนี้เปิดเทอมแล้วครับ วันนี้พี ๆ จึงคุยกับเด็กปีหนึ่ง
อย่างพวกเรานานเป็นพิเศษ หลัก ๆ ก็ชี้แจงเรื่องชุดระเบียบนักศึกษา
กับกฎเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับเฟรชชี กว่าจะปล่อย
ให้แยกย้ายห้องฟ้าก็เริ่มกลายเป็นสีส้มแล้ว ผมหยิบมือถือขึ้นมาดู
พบว่าเป็นเวลาห้าโมงพอดีพอดี

“จิมหาย”

ผมนี่สตันไปเลย ก่อนจะเหลือกตาทำหน้างออยู่แป๊บหนึ่ง อ้อ
ไอ้จืดคงหมายถึงเพื่อนในกลุ่มเรา “อ้าว ไปไหนของมันอะ

จืดพยายามมองหาหน้าหนึ่ง ๆ สุดท้ายมันก็ชี้ผ่านไปยังด้าน
หลังหัวผม “นั่นไง สนามบาส”

ผมมองตามไป แล้วก็พบว่าจิมอยู่ตรงนั้นจริง ๆ เธอกำลังยืน
อยู่กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในคณะ หน้าแต่ละคนดูตื่น ๆ ผิดปกติ อะไร
กันวะ กับไอ้แค่รุ่นพี่เล่นบาสเนียนะ -_-

“จิม!”

“ว้าย! มาแล้ว ๆ คิก ๆ” จิมสะดุ้ง ก้มหน้าเห็นจุดขณะวิ่งกลับ
มาหาพวกเรา

“มีอะไรวะ”

“อ้อ เปล่าหรอก พวกเพื่อน ๆ มันชวนดูผู้ชายหล่อ”

โอเค รู้เรื่อง จบแบบง่าย ๆ

“แล้วเจอคนที่ถูกใจบ้างมั้ยะจิม”

“ก็มีนะ กูชอบพี่คนหนึ่งที่อยู่วิจิตรศิลป์ ลงเพจหนุ่มหล่อคิวดี-
บอยบ่อย ๆ ตัวจริงตรงปก เป็นปลื้มมาก” โห จริงจังยังกะอธิบาย
บทความวิชาการ แล้วมันก็เข้ามาดวงแขนผมและพาออกเดิน “ม่อน
อะ เจอหนุ่มที่ถูกใจมั้ยะยัง”

“ตอนนี้อยังนะ” หนุ่มอะยัง แต่ถ้าสาวสวยอะมีคนหนึ่งครับ อี ๆ

“ชอบแบบไหน”

“ถามทำไมเนี่ย --”

“อ้าว อยากรู้ ๆ” เธอเขย่าแขนผมจนหัวสั้นตอกแตก “จริง ๆ
คนที่ชอบมึงอะนะม่อน วันก่อนเห็นคนเอารูปมึงไปลงไอจี คน
กดไลก์ก็หลักร้อยอยู่เหมือนกันนา”

อะจริงเหอ อันนี้ข่าวใหม่เพิ่งรู้เป็นครั้งแรกเลยครับ “แล้ว
ถือว่าดังยัง จะได้เข้าไปฝากร้าน”

“ก็พอตัว แต่ยังไงก็แพ้พี่ไอ้สินสอด เหมือนมีไควดาลงรูปทุก ๆ
สามชั่วโมง โลกเป็นพัน”

ฮึ้ยยย หวงวะ “อ้อ เหอ”

“แต่มีมึงตอบมาก่อนว่าชอบแบบไหน อย่าเปลี่ยนเรื่อง” นี่ก็
รบเร้าไม่เลิกรา ยังจะวกกลับมาเรื่องนี้เนอะ “นักกีฬา?”

“มั้ยยย” กลัวเขาเตะ

“หนุ่มเนิร์ด?”

“ตอน ม.ปลาย เรามีแต่เพื่อนเนิร์ด ๆ ชอบไม่ลงหรอก”

จิมหัน่ามู่ย “เดาใจยากจังนะยัยคนนี่...แล้วมีงอะจืดชอบผู้ชายแบบไหน”

“ตลกเหอ”

“อีส์ส ลืมไปว่ามีเมีย”

เมียที่ว่านี่คือผู้หญิงนะครับ ใจจืดเคยเล่าให้ฟังว่ามันคบกับแฟนมาตั้งแต่ ม.ต้น ผมละนับถือความเสมอต้นเสมอปลายของมันจริง ๆ ถ้ามีแฟนก็อยากได้คนที่คบกันยาว ๆ แบบนี้บ้าง และใช้ คิดที่ว่าผมไม่เคยมีแฟนมาก่อนเลย ใครมันจะชอบใจกะเบี้ยกจืดซืดแบบนี้ฮะ

แล้วจิมก็โยนคำถามลงกลางวงอีกหน “จะไปกินข้าวมะ หรือแยกย้ายกลับเลย”

“กลับเลยเหอะ ทุ่งวงมาก” ผมเสนอความเห็น พอใจจืดได้ยินอย่างนั้นก็พยักหน้าเออออ

“งั้นกูไปส่ง...เจอกันพรุ่งนี้เว้ยจิม”

“กูนี้แม่งไม่น่าอยู่หอในเลย บายจ้า!”

เราบอกลากันตรงนั้น ในที่สุดผมก็ได้พักสักที กว่ารุ่นพี่จะเรียกอีกทีก็วันงานคณะซึ่งก็คือสุดสัปดาห์โน่น จะได้เรียนแล้วไว้ยัย... ใ้ม่อนกลายเป็นเด็กมหา'ลัยเต็มตัวแล้วคร้าบบบ!

ดูชาติค้นยักษ์เลี้ยวเทียบหน้าปากซอยทางเข้าคอนโดที่ ผมอยู่ ซึ่งอยู่ติดถนนนิมมานเหมินท์ ไกล ๆ กับห้างเมญาชนิดที่เดินไม่กี่ก้าวก็ถึง ตรงนี้เป็นจุดศูนย์กลางความคึกคักของเชียงใหม่ครับ เพื่อน ๆ ทุกคนตกใจมากที่ผมหาที่พักแถวนี้ได้ ผมเลยบอกไปว่าจริง ๆ แล้วมันเป็นคอนโดที่ป่าผมซื้อไว้นานมากแล้ว แต่ก่อนเอา

ไว้ปล่อยเช่ารายเดือนรายวันผ่าน Airbnb แต่เมื่อลูกชายหัวแก้ว-หัวแหวนจะย้ายมาเรียนที่นี้ทั้งทีก็เลยยกให้อาศัยฟรี ๆ ยอมเสียรายได้ไปถึงสี่ปีเต็ม ๆ ป้าผมละน่ารักที่สุด

ผมลงจากรถ จริง ๆ ต้องใช้คำว่ากระโดดมากกว่า รถบัสอะไรวะสูงยิ่งกะเดอะมอลล์บางกะปิ ปวดตุตไปหมดแล้วเนี่ย

“ชอบใจมึง” ผมส่งหมวกคืนมัน แล้วหมวกเป็นลายคิดตี้อะ ตอนแรกสับสนนิดหน่อย แต่พอมารู้ทีหลังว่าของเมียเลยโล่งอก

“ทำไมไม่ให้กูเข้าไปส่งข้างโนวะ”

“กูจะหาของกินหนุบหนับ” ผมบอก

“แล้วทำไมไม่ไปกินข้าวกับไอ้จิมมันก่อนวะ”

แน่ะ วินกูกูอีก

“กูจะเปลี่ยนใจกะทันหันอะไรไม่ได้โดยัง รถมึงวิ่งแรงมากไป กูเลยหิว”

“เอาเหอะ” มันส่ายหน้าอย่างเอือมระอา กลุ่มเราเริ่มสนิทกันแล้วครับ เล่นหัวเล่นหางได้อย่างสบายใจไม่เกร็ง “ไปละนะ พรุ่งนี้จะมาครับ วันแรกอย่าสายนะมึง ไม่งั้นมึงได้นั่งรถแดงแน่”

“เออ รู้แล้วน่า!” ผมโบกมือไล่มัน ไอ้จ้อดกับลบรถอย่างชำนาญ แล้วก็บิดคันเร่งหายลับไปบนถนนที่รถเยอะพอ ๆ กับกรุงเทพฯ

ถนนนิมมานฯ..พอได้มาอยู่ที่นี่ความรู้สึกช่างแตกต่างกับตอนมาในฐานะนักท่องเที่ยวเลยแฮะ มันแบบหวิว ๆ เหมือนยังไม่ชิน ไม่รู้ว่าจะเดินไปตรงไหน หรือเริ่มจากอะไร ด้วยความเดือดร้อนผมจึงหยิบมือถือขึ้นมาเปิดแอปฯ วงใน ว่าจะหาร้านเด็ด ๆ จะได้แวะซื้อของอร่อย ๆ เอาไปกินบนห้องระหว่างคูทิวี่ นีสินะวิถีเด็กหอไม่ลี คอนโด (ของป้า) ตื่นเต้นอยู่เหมือนกันน้า

หมับ!

เซี่ยยย ใครจับแขน!

อะ...อ้าว ไอ้ตอนแรกก็นึกว่าโจร แต่ไม่ใช่ครับ เพราะที่จริงแล้วคือ...

“ปลาซิ้ม”

พี่ไเอ! พี่เป็นนางฟ้าหรือไง ทำไมอยู่ๆ ก็โผล่มาตรงนี้เล่า
“สวัสดิ์ครับพี่”

ผมสีแดงบวกรับกับผิวขาวเจิดจ้ากระแทกตาผมอย่างจัง “สวย
จิ้งน่า ซ้อนมอเตอริไซค์หนุ่มชะด้วย ยอมแพ้เลยวะ”

ผมเ้ม้มปากหุบหับ พยายามหลบหลีกเลี่ยงสายตาเขี้ยวเหยี่ยวของ
อีกฝ่าย คนอะไรเนี่ย แค่เห็นหน้าก็ส่งผลให้หัวใจทำงานผิดปกติ “พี่
เห็นด้วยหรือ”

พี่ผมแดงเหยียดมุมปากพร้อมยกคิ้ว ท่าที่คล้ายๆ ว่าจะไซ้
เหนือแบบกวนๆ ผมไม่ได้มองว่าน่าหมั่นไส้เลย

“เห็นสิ เห็นแต่ไกลเลยด้วย ร้ายจังนะตัวแค่นี้ย ยังไม่ทันเปิด
เทอมก็มีแฟนซะแล้ว แถมยังได้กินน้องจืดตัวที่อปปีหนึ่งอีกต่าง
หาก”

“โอ้ยยย เพื่อนกันซะพี่” ผมรีบโบกมือปฏิเสธ จะบ้าเรอะ!
ชนลูกกก แต่เดี๋ยวนะ...

“พี่รู้จักชื่อมันด้วยหรือ”

“รู้สิ” คนสวยยกอดดอก “พี่ต้องรู้จักชื่อคนที่เล็งๆ ไว้อยู่แล้วละ
แซลม่่อน”

ฮึ้ยยย ดูพูดเข้า หงุดหงิดวะ ไอ้จืดมึงกับภูขาดกัน คราวนี้
ขาดจริง! ภูไม่คบมึงแล้วว พู้งันนี้จะไหนรดแดงไปเรียน

ในขณะที่ใจจุดเงี้ยวอยู่นั้น ผมก็ได้เห็นสภาพพี่ไเอเต็มๆ ตา
วันนี้เขาไม่ได้สวมแว่นครอบเครื่องอย่างครั้งก่อนๆ แต่กึ่งดงามไม่มีที่

ดี ผมออกจะเป็ยก ๆ แล้วเสียไว้ไม่ให้ตกมาปรกหน้า สวมแค่กางเกง
วอร์มกับเสื้อแขนกุดสีดำ...

แขนเล็กดีจัง -.- ผมปลื้มมาก มันเป็นท่อนแขนลีน ๆ ที่พอมี
กล้ามเนื้อใหญ่โตจนน่ากลัว ผมแอบไล่สำรวจจุดอื่น ๆ แล้วก็สะดุด
ตากับบางสิ่งบางอย่างที่คลั่งองพาดอยู่บนคอขาวที่งดงามยัน
ลูกกระเดือก

“พี่ไต่เส้นบัลเลต์ด้วยเหรอ!”

พี่ไต่มองตามไปยังจุดเดียวกัน ใช่ครับ มันคือซอฟต์ทูลส์ หรือ
รองเท้าสำหรับเต้นบัลเลต์นั่นเอง

“โอ เก่งนะเรา...ใช่ ๆ พี่เพิ่งกลับจากซ้อม สด ๆ อยู่ใกล้ ๆ
นี่เอง”

“เท่าเป็นบ้า”

“เดี๋ยว เต้นบัลเลต์เนียนะเท่”

“มันเท่ในสายตาผมไง...” ชอบมาก! ผู้ชายเต้นบัลเลต์เนียน ผม
ชอบเปิดคลิปนักบัลเลต์ชายในยูทิวบ์ดูบ่อย ๆ ผมมองว่ามันช่างเป็น
ภาพที่งดงามมาก ความรู้สึกมันเหมือนได้เสพงานศิลป์ชั้นสูง เชื่อ
เลยว่าพี่ไต่ก็ต้องไม่แพ้กัน ชักอยากเห็นพี่เขาตะ...

“วันหลังมาดูพี่มั๊ยละ” ประโยคนั้นดังขึ้นทั้ง ๆ ที่ผมยังคิด
ไม่จบดี

“หะ...หา?”

“อยู่แถวนี้มั๊ย เนียใกล้ ๆ วันไหนพี่ซ้อมจะมารับเราไปดู
ดีมั๊ยจ๊ะ”

ฮือออ แต่มบุญนี้ “ได้เหรออครับ”

“หนุอยากดูปะละ”

คุณเคยเห็นมีมคนกระโดดลงบ่อโคลนมั๊ยครับ นั่นละ ผม

อยากทำแบบนั้น อยากกระโดดไปขวางหน้ารถสักคันแล้วขอติดไป
ลงที่กรุงเทพฯ ไม่เรียนแล้วแม่ ผมกำลังใจแตก ฮือ ๆ

แต่สมองกลับสั่งให้ผมพูดออกไปอย่างถ่อมตัว “ละ...แล้วแต่
พี่สะดวกดีกว่า ผมไม่อยากรบกวน”

“โอ้! มา ๆ”

หมับ! เชี่ยยย!

เชี่ยยย

เชี่ยยย

โดนดึงไปลูบหัวว T_T “ยัยตัวเล็กของพี่”

ส่งผมไปเกิดชาติหน้าได้เลย ผมใช้ชีวิตนี้คุ้มค่าแล้วครับ สาธุ
บุญ ฮือ ๆ คนอะไรวะทั้ง ๆ ที่ตัวมีแต่เหงื่อแต่ไม่ยกมือก้มตัว ผลผลิต
จากสรวงสวรรค์ชัด ๆ

“อิห่าไอ!”

แล้วความเคลิบเคลิ้มก็ขาดสะบั้น เมื่อมีเสียงใครบางคน
ตะโกนมาจากอีกฟากถนน ตายห่าละ ลืมไปเลยครับว่าอยู่ข้างนอก
ผลอทำหน้าฟินไปชะนาน รถที่ผ่านไปผ่านมาต้องเห็นกันหมดแล้ว
แน่ ๆ

เหมือนว่านั่นจะเป็นกลุ่มเพื่อนพี่ไอนะ ดูมีความสนิทสนม
บางคนยกมือถือขึ้นมาเก็บภาพด้วย อะไรกัน

“เลิกคุยกับเมียใหม่ก่อนจ้! ภูหิวจะตายแล้วค่าา”

เมีย? เมียไหน? แล้วใครเป็นผัว? -_- แถวนี่ไม่น่ามีใครเป็น
ผัวได้สักคนเลยนะ

“เออ แปบนิ่งดิ!” พี่ผมแดงตะโกนกลับไป ขนาดเสียงตะโกน
ยังนุ่มเลยอะ และที่สำคัญเขายังไม่ปล่อยมือจากหัวผมเลย อ้ากกก
สัมผัสได้ถึงความยุกยิก...รู้ตัวอีกทีพี่ไอก็ย้ายมือลงมาเกาะ

เบา ๆ ที่ท้ายทอย โดดยย ช่วยประคองไว้ก่อนนะพี่ มันแบบจะล้ม
ง่ะ

“หนูกำลังจะไปไหนล่ะ”

“ว่าจะหาอะไรกินครับ”

“เฮ้ย พอดีเลย ไปกินด้วยกันมัย”

ชิตยากันอีกแล้วน้ำา “ไม่ดีกว่า ผมเกรงใจเพื่อนพี่”

“เกรงใจอะไร คนกันเองทั้งนั้น”

เอาตรง ๆ นะครับ ถึงจะดีใจที่เขาชวนแค่นั้น แต่ยังไงมันก็ไม่
สมควรหรอก แถมผมก็ไม่รู้ด้วยว่าพี่ไต่แค่ชวนตามมารยาทหรือเปล่า
เพราะฉะนั้นผมจึงกล้าใจส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด

“พอดีผมนัดเจอเพื่อน ม.ปลาย ไว้ด้วยอะครับ”

“อ้าวเหออ แล้วก็ไม่บอก” พี่ไต่จิกยิ้ม เขี้ยวขึ้นอีกแล้ว! อยาก
แอบถอนมาใส่กรอบแล้วห้อยแทนพระ “งั้นพี่ไปละนะ เดินไปตี ๆ
ละ สวย ๆ อย่างเราต้องระวังตัว”

“ผมว่าพี่สวยกว่าน้ำา”

“ถูกต้องแล้วจะ รู้ไว้ก็ดีนะหนู” พี่ไต่ขยับตาทั้งซ้าย ก่อนละมือ
ข้างเดิมมาแตะแก้มผมเบา ๆ แล้วแยกตัวออกไป

ผมแอบมองพี่ไต่่นวดหัวไหล่ตัวเองระหว่างรอสัญญาณไฟ
หนึ่ง...สอง...สาม...ไอเคพอใจละ ไปหาอะไรกินได้

ทว่า “น้องม่อน”

“ครั๊บบ” ด้วยความที่ที่บ้านเรียกผมอย่างนี้ ผมจึงขานรับอย่าง
เคยชิน ตะกั้หลังคิดไปแวบหนึ่งว่าแม่เรียก แต่ไม่ใช่ครับ พี่ไต่คนเดิม
นั่นแหละ

ผมหมุนตัวกลับไป เห็นคนสวยกำลังหรีตาสู้แสงแดดสุดท้าย
ของวัน “พี่กินปลาอิ่มหมดแล้วละ”

“อ้อ...” ก็นี่ก็ว่าเรื่องอะไร

สัญญาณไฟข้ามถนนเปลี่ยนเป็นสี่เหลี่ยม คนอื่น ๆ ทอยยข้ามทางม้าลาย แต่แทนที่จะเดินตามไป ไฟเือกัลบยกมูมปากขณะที่ยืนค่อมองกัน

“แต่ถึงยังไงไฟก็จะเรียกเราว่าปลาสัมผัสต่อไป ตกลงนะ”

การเรียนสัปดาห์แรกแทบจะไม่มีอะไรพิเศษครับ ส่วนมาก

อาจารย์เข้ามาแจกแจงรายละเอียดของแต่ละรายวิชาให้ฟังคร่าว ๆ เท่านั้น ผมจะอยากให้อันนี้เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งเทอม จริง ๆ ตลอดทั้งสัปดาห์เลยก็ได้ผมไม่ติดอะไร บรรยายภาคีในห้องเรียนแตกต่างจากตอนมัธยมอย่างสิ้นเชิง อย่างน้อยเหล่าอาจารย์ก็ไม่ดูเท่าครูกุสุมาที่เคยประจำชั้นผมตอน ม.6 แก่เป็นหัวหน้าระดับภาค เข้มงวดอย่างกับอะไรดี แต่แกชอบเปิดรูปแมวที่เลี้ยงให้ดู เป็นมูมเล็ก ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนผ่อนคลาย

เพื่อมาก็มาก อย่างที่เคยบอกครับ สุดสัปดาห์นี้รุ่นพี่เรียกพวกเรา พอเลิกเรียนรีบเด็กแมสคอมแทบทุกคนก็รีบมารวมตัวกันที่หอประชุมย่อยในตึกคณะภายในเวลาที่รุ่นพี่กำหนด มาถึงก็ตั้งแถวกันอย่างเรียบร้อย โดแล้วไม่ต้องให้ใครมานั่งจ้ำจี้จ้ำไช พอรุ่นพี่มาถึงเขาก็เริ่มกิจกรรมโดยไม่เป็นการเสียเวลา

“อาทิตย์หน้ามีงานเฟรชชีในต้นอะคะ น้อง ๆ ที่เข้าร่วมจะได้แสดมปีหมวดกิจกรรมด้วยนะ ที่สำคัญพี่ได้ยินว่านักร้อง T จะมาแสดงด้วย กร๊าด!”

แล้วก็เข้าสู่ช่วงการแสดงคัดเล็อกดาวเดือน ภูลู่ภูกั๊งกันพอสมควรเลยละ ผมที่หน้าตาไม่ได้โดดเด่นจนเป็นตัวเลือกก็ได้แต่นั่งจิ้มมือถือชมคลิปแมว ดูไลฟ์อินทีกาโย ไทหน้าไอจีไปเรื่อยเปื่อย

แอบเข้าไปดูไอจีคิวต์บอยของมหาวิทยาลัยด้วย เจอรูปพีไ่่ตั้งห้ารูปแน่ะไม่ชอบเลย ไม่ใช่ว่าไม่ยอกให้ลงนะครึบ แต่ผมอยากรู้ว่าใครถ่ายรูปให้พีเขา แต่ละรูปสวย ๆ ทั้งคนทั้งคอมโพสมันเป๊ะเกินไป ดูก็รู้ว่าไม่ได้ตั้งกล้องถ่ายเองแน่ ๆ เรื่องนี้ต้องขยายสินะ

ไอจีของพีไ่่ @aiainima คนฟอลโลว์ตั้งหลักหมื่น ผมเหลือบไปมองทางช่องกลม ๆ ของภาพโพไฟล์ มันเป็นรูปพีไ่่กำลังเอามือแนบหน้าตัวเอง ในรูปผมของพีเขายังเป็นสีดำ แต่เล็บเพนต์ลายสีสันสดใส่ควาวอีสะดูตาเช่นเคย

ก็กดฟอลโลว์ไปสิครึบบบ อี ๆ

ว่าแต่เมื่อไหร่จะประกวดเสร็จกันเนี่ย อยอกหนึกลับห้องไปนอนแล้วนำ แต่ที่จริง ถึงจะวงแคไ่่ไหนก็คงหนีไปจากตรงนี้ไม่ได้ เพราะอะไรนะหะครึบ

“เดี่ยวไ่่่จ๊อดมาเราก็รู้ตั่ง ๆ เลยนะมึง” จิมหันมาสะกิดยิก ๆ

“เออ ๆ รู้แล้ว ๆ” ไซ่แล้วครึบ ไ่่่จ๊อดยอมเป็นตัวแทนเดือนเอกโฆษณานะที่สุด ไม่ใช่เพราะการถูกบังคับ แต่มันบอกว่าสงสารพี ๆ ที่ต้องวนเวียนเข้ามาอ้อนวอนแทบกราบกรานวันละสามเวลา มันบ่นด้วยว่่าถ้าจะหาคนไม่ได้ขนาดนั้นมันยอมเป็นก็ได้ ไ่่่ครจิตสาธารณะ และเมื่อเพื่อนทำดีแบบนี้ ผมก็ต้องเชียร์ให้สุดใจไปเลยยย

“อีจ๊อดตด!!!”

เสียงกริตรี่องของจิมเป็นแค่เสียงหนึ่งของคนในห้องเท่านั้น ผมแอบเห็นว่าคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะหญิงหรือชายก็แทบแด่ดินฟูบคาเบาะแดง ตาย ๆ ยังกะไลพีอินราชมั่งฯ ดูเด็อดอะไรขนาดนั้นนนะ เพื่อนผมมันหล่อดะเนอะ

ไ่่่จ๊อดยั่มมากขึ้นกว่าชีวิตประจำวันสองเปอร์เซ็นต์ นั้นเรียก

ว่ายิ้มแล้วเหอห อผมนี้กว่ายั้งพิน แต่ว่าก็ว่าเถอะ มันดูดีกว่าความเป็นจริงเยอะเลยครึบ เครื่องสำอางช่วยได้จริง ๆ อะกฎตื่นมาเชียร์มึงก็ได้สู้เขา! วู้!

แล้วก็เป็นไปตามคาดไม่พลิกโผ ใ้อัจฉิตได้ตำแหน่งเดือนแมส-คอมไปครองในที่สุด พ่วงด้วยดาวจากพีอาร์ซึ่งสวยมาก ผมตาตื่นอีกครั้งเมื่อเห็นดาวปีก่อนมามอบรางวัล เฮ้ย! นั่นมันพีเจนคนที่ทำปายชื่อให้ผมนี่หว่า โห สังเกตจากสายสะพายสองเส้น พีเขาเป็นถึงความหา'ลัยเลยนะเนี่ย สวยครบจบที่พีเจนจริง ๆ สมตำแหน่งแล้ว

จบการประกวดพวกเราก็ทยอยกันออกมาจากห้องประชุมตอนนี้ห้องฟ้ามีดคือ พีีสองเรียกรวมเพื่อพูดคุยประมาณสิบนาทีแล้วก็ปล่อยให้แยกย้าย ผมพยายามมองหาใ้อัจฉิตเดือนคณะหมาด ๆ แต่เห็นว่ามันกำลังง่วนอยู่กับการไล่ถ่ายรูปกับรุ่นพี ก็เลยตัดสินใจไม่เข้าไป ปล่อยให้มันเฉลิมฉลองกับตำแหน่งไปแล้วกันเนอะ กลายเป็นเพื่อนคนดังซะแล้วผมละภูมิใัจฉิตใจ ใ้อ์หนุ่มเนื้อหอมเอ๊ย

“มึงกลับยังงั๊วะม่อน” จิมถามผม

เออ นั่นดิ ไม่มีใ้อัจฉิตแล้วผมจะอยู่ยังงั๊ “ก็เดี๋ยวลเรียกรถแดงมั้ง”

“ให้กูขับไปส่งมัย”

“จะเทียวไปเทียวมาทำไมเล่า มึงอยู่หอในไม่ใช่หรอะ”

“กลัวมึงลำบากงั๊ เป็นห่วงยะ”

ผมละซาบซึ่งจันน้ำตาหยดแหะ ๆ “ไม่เป็นไรเว้ย มึงไปนอนเหอะ พรุ่งนี้ค่อยไปกินโกเฟือกกันตามนัด”

“ใ้อัจฉิตมันจะไปด้วยปะวะะ ดั่งขนาดเนี่ย”

“นั่นดิ” ผมพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนชวนจิมมองไปทางหนุ่ม

ฮอตผู้สวมทั้งมงกุฎ ถือช่อดอกไม้ และพาดสายสะพายรุ้งรั้ง “เราคงเหลือกันสองคนแล้วละ เป็นคู่อี้อั”

“คิก ๆ ก็จริง...กลับดี ๆ นะมึง”

กลายเป็นว่าสัญญาชาตญาณการปกป้องของเพศชายเกิดทำงาน ผมตามไปส่งจิมมันถึงหน้าหอ สุดท้ายโดนป้ายยามตะเพิดให้ แกคิดว่าผมจะมาทำตัวชุกชน แถมหาว่าจิมกับผมเป็นแฟนกันอีก ได้แต่โบกมือปฏิเสธจำละห้วน กว่าจะแก้ตัวอธิบายให้แกเข้าใจก็ใช้เวลาเกือบสิบปี ฮือออ ผมบริสุทธิ์ใจจริง ๆ นะคร้าบบบ

ตะกี้เดินมากับจิม ผมจึงไม่ทันเห็นเลยว่าแถวนี้มันเปลี่ยนขนาดไหน จริง ๆ มีเสาไฟนะ แต่บรรยากาศโดยรวมมันวังเวมมาก ชนิดที่ถ้ามีผีกระโดดออกมาจากพุ่มไม้เพื่อหลอกกัน ผมก็จะทำเอวขึ้นนิ้วเขี้ยวมาแล้วเหวอจ้าอย่างไม่ตกใจ บรี้อออ รีบเดินดีกว่าครับ

ในจังหวะที่ผมกำลังสาวเท้าหนีบหน้าบอยู่ นั่นเอง ภูมันก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ใกล้เข้ามา รถยนต์สีบรอนซ์คันหนึ่งทำท่าจะแล่นผ่านไป แต่สุดท้ายก็ชะลอก่อนจอดแน่นิ่งใกล้เสาไฟต้นหนึ่งในที่สุด เอาใจดีวะ หลับตาแล้วรีบวิ่งไปเลยแล้วกันนะ จะมาไม่ไหนก็ไม่รู้

“ปลาส้ม!”

ชะอู้ย เกือบหน้าทิ่มแล้วไง ดินะที่ยังไม่ออกตัววิ่ง

ปลาส้ม? คนที่เรียกผมแบบนี้ก็เห็นจะมีแค่คนเดียว

ผมค่อย ๆ ชะเง้อมองไปยังช่องทางต่างคนขับอย่างช้า ๆ พอเห็นออรัลความสว่างสะท้อนไฟแล้วก็อ้าปากค้าง เฮ้ยยย

“พี่ไ่อ?”

คนสวยเท้าคางกับหน้าต่าง แถมยังกระตุกมุ่มปากตั้งใจจะยั่วกัน ฮียยย “วันนี้ไม่ช้อนมอเตอริไซค์แฟนเหวอคะคนสวย”

ผมละหมดอารมณ์ ชอบถามหาไอ้จ๊อดมันจังพี่คนนี้
 “อ้อ สุดหล่อของพี่กลายเป็นเดือนคณะแล้วละครับ กลายเป็น
 หนุ่มฮอตไปแล้วละ”

“จริงดิ” พี่ไต่ตาโต “น่าสนใจๆ”

ไม่ได้เจอตั่งส์ปดาร์ห์ อุตส่าห์ดีใจที่เห็นหน้า แต่ดันมาหักอก
 กัน คนสวยชอบทำร้ายจิตใจอะ “ไปละนะครับ บาย”

“จะไปไหน”

จะขับตามมาทำไมเนี่ย “กลับห้องครับ”

“แล้วทำไมอยู่คนเดียวล่ะจ๊ะ”

ไม่ต้องมาจ๊ะมาจำเลย “ก็บอกแล้วว่าไอ้จ๊อดมันไม่สะดวก
 ปกติกัลบัด้วยกัน พอไม่มีมันผมก็กลับคนเดียวครับ”

“หนูจะรีบเดินทำไมม่อน”

ตัดใจจากเธอไง ยัยบ้า “พื้นมันร้อนครับ”

“เอาดีๆ”

“ผมหาเหตุผลเหมาะๆ ไม่ได้ แต่เอาเป็นว่าผมคิดว่าอยากรีบ
 เขาก็เลยรีบให้ครับ”

“หนูนี่แม่งตลกวะ” พี่ไต่หัวเราะเสียงนุ่ม อยากจะหันไปดู แต่
 ต้องตีปคุลเย็นชาไว้ “**ขึ้นมาเร็ว**”

“หา?”

ขามผมชะงัก ไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ รู้สึกว่าน้ำเสียงตอนที่เขาพูด
 ว่า ‘ขึ้นมาเร็ว’ มันซ่อนความออดอ้อนไว้ในนั้น มันแบบอ้อนๆ
 ยานๆ บอกไม่ถูก

“หยุดเดินได้สักทีนะหนู” พี่ไต่ถอนหายใจ แต่ใบหน้ายังคงยิ้ม
 ไม่เลิก ไม่รู้ว่าเสื้อหรือตัวพี่เขาที่ขาวกว่ากัน มันสว่างไปหมดเลย
 “ขึ้นมาจ๊ะปลาส้ม พี่จะเอาหนูไปปล่อยทะเล”

“เสียงใหม่ไม่มีทะเลนะครับ”

“งั้นเดี่ยวแวะบ๋อบ้าด์หลังมอ พี่จะจับหนูโยนลงไปเอง”

ผมบ๋วยปาก ตูตู คนอะไรมันใจดำอำมหิตขนาดนี้ ยัยฆาตกร
สาวเอ๊ย

พี่ไ่อเห็นผมทำหน้าอย่างนั้นก็หัวเราะชอบใจ “ล้อเล่นมัยฮี้ ขึ้น
มาเร็ว ๆ พี่จะไปส่ง”

“...”

“โอเค ต้องออกไปหิวสินะ ยัยเด็กคนนี่”

เหวอออ จะเปิดประตูออกมาทำมายยย ด้วยความตกใจผม
ก็เลยรีบวิ่งหน้าตั้งไปยังที่นั่งฝั่งข้างคนขับ ท่องสูตรคุณแม่สิบสองอยู่
สักพักแล้วกลั้นใจเปิดเข้าไปนั่ง

แอร์เย็นจั่งแฮะ “เท่านี้ก็จบ มัวแต่ทำหยังอยู่那儿...นิมมานฯ
นะ?”

ก็ขึ้นมาแล้วนี่ง ฮี้ยย พี่ต้องไปทางนั้นเหมือนกันเหรอกครับ”

“เปล่าหรือก พี่จะไปกินเหล้า”

“อ้อ” ผมพยักหน้าหงิก ๆ “แล้วขับรถไปแบบนี้จะดีเหรอกฮะ”

พี่ไ่อแยกเขี้ยว ก่อนละลายตาจากถนนตรงหน้าเพื่อมาเลิกคิ้ว
ไล่ “เป็นห่วงเหรอกคะคนสวย”

“...”

“งั้นพี่ฝากจอดที่คอนโดหนูได้มัยละ”

“หา?”

“ก็เอาไปฝากจอดแล้วเดี่ยวพี่เดินไป จริง ๆ ไม่ค่อยไกลจาก
ตรงที่พี่เจอหนูคราวก่อนเท่าไรด้วย” พี่ไ่ออธิบาย

เอ...มันชักไม่แน่ใจ “แล้วกินเสร็จพี่ก็จะกลับมาเอาเหรอก” ยัง
ไงก็คือมาแล้วขับอยู่ดีปะวะ

“งั้นค่อยมาเอาพรุ่งนี้เข้า”

“แต่พรุ่งนี้วันเสาร์”

“หนูไม่รับแขกวันเสาร์หรือจะไปลาสั้ม” คนสวยหัวเราะ แล้วก็ยกมือข้างหนึ่งเป็นการยอมแพ้ “โอเค ๆ พี่ตัดสินใจละ พี่ไปนั่งดูเพื่อนกินเฉย ๆ ละกัน ดีเหมือนกัน จะได้ขี้บวนส่งพวกพี่เมาได้ด้วย”

อ้าว สรุปเองเสรีจสรรพ คือผมกำลังจะบอกว่าพรุ่งนี้คือวันเสาร์ มันเป็นวันว่างที่ผมอาจจะนอนตื่นสาย จะมาเมื่อไหร่ก็บอกผมจะได้เตรียมตัวไง เฮ้อ แต่ช่างมันเหอะ

“เรียนสัปดาห์แรกเป็นไงบ้าง”

“ยังไม่ชินเท่าไรครับ แต่ก็เริ่มปรับตัวได้แล้ว” ผมตอบตรง ๆ ก่อนเหลือบไปเห็นด้านนอกถนน อ้าว เห็นห้างเมญ่าแล้ว เร็วเหมือนกันแฮะ

“แล้ววันนี้ที่คณะสนุกมั๊ย”

ผมไม่ได้คิดไปเองใช่ไหม พี่ไอ้ชวนผมคุยบ่อยจัง

“ก็สนุกดีนะ แต่ผมง่วงมากเลยครับ อ้อ! ไอ้จ๊อดเป็นเดือนคณะด้วยนะ”

“หนูบอกพี่แล้วปลาสั้ม เออร์ใจเรา ฮ่า ๆ”

อ้าว ก็นึกว่าอยากรู้เรื่องของไอ้จ๊อดนี่ เห็นสนใจมันจัง “เดี๋ยวจ๊อดตรงหน้าเซเว่นนะครับ”

“พี่จำได้จ้ะ เราเจอกันตรงนั้นไง”

อ้อ อย่างนั้นหรอ “ผมพอลไอ้จ๊อพี่ไปด้วยนะ”

“อ้าวหรอ ๆ” เหมือนพี่ไอ้ไม่รู้อะไรเลย เฮอะ ก็ไม่แปลกหรอกครับ คนพอลตั้งเป็นหมื่น แจ้งเดือนที่คงทำเครื่องค้ำเป็นวันละม้างง

คนขับหึกพวงมาลัยจ๊อดริมฟุตบาทหน้าเซเว่น ระวังนั้นผม

ก็ก้มหยิบกระเป๋าที่วางไว้ตรงพื้นหน้าเบาะ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ก็เห็นว่าพี่ไฉ่เหยียดแขนพาดมาทางเบาะฝั่งผม แอ้มมีการแบมืออีกข้างมาตรงหน้ากันด้วย

“พี่ขอมือถือเราหน่อย”

ผมงงไปเลย “ทำไมหรือครับ” สงสัยนะ แต่ก็ล้วงจากกางเกง ให้ไปโดยดี คนใจง่ายก็งี้ละอะ

“จะพอลไอจีพี่”

“อ้าว ผมก็พอลพี่ไฉ่ไปแล้วไง”

พี่ไฉ่ขยิบตา โบหน้าสวยๆ ส่งสว่างด้วยแสงจากหน้าจอ มือถือ “ไอจีส่วนตัว”

อะไรกัน มีไอจีส่วนตัวด้วยหรอ ผมเฝ้ามองที่เขาจิ้มหน้าจอยุกยิก ก่อนจะคืนมาให้กัน ผมคิดว่ามาดูทันที เห็นว่าเป็นหน้าไอจีคนละอันกับที่ผมเปิดในหอประชุม แอ้มภาพโพรไฟล์ก็เป็นท้องฟ้า อิมครีมเดาได้ยากว่าเป็นใคร และที่สำคัญจำนวนคนติดตามน้อยมาก คนละเรื่องกับไอจีหลักเลย

“แอกหลุมนี่นา”

“ใช่ และพี่ก็มีแอกเค่อด้วย”

“แอกอะไรนะ -_-”

แทนที่จะตอบตันหัวเราะซะงั้น เอ้า “อย่าเอาไปปล่อยละ ให้เพราะความไว้ใจนะเนี่ย”

“ผมไม่บอกใครหรอก่อน” ของดีต้องเก็บไว้กินเงียบๆ ที่ “ขอบคุณที่มาส่งนะครับพี่ไฉ่ ขอโทษที่รบกวนด้วยน้ำ”

พี่ไฉ่ยิ้มอีก คราวนี้อ่านเร็วๆ ที่เล็บเพนต์รูปหัวใจสีชมพู มาเกลี้ยแถมผมอีกต่างหาก “บ้านหนูสอนมาดีจิง พุดจ่าน่ารักทุกคำเลย”